

Kötelepcső

A víz fölött kanyargott az út. Fentebb fehér és mélyvörös színű leanderek uralták a kerteket, közöttük fügefák zöldelltek. Az egymásra épülő, évszázados kőházak fehér sorát a hegy szikláira építették, akár a templomot és a kórház elnyúló épületét. A villák fehéren vakítottak, némelyiken nemzeti zászlót is lengetett a víz felől fújó szél. Az erkélyeken ruhák száradtak, tengerész zubbonyok, helyi uniformisok, könnyű női szoknyák és blúzok, gyerekholmik. Néhol még baljós lengedezésű, fekete reverendát is kilógattak.

Keskeny volt a part széle, szikláktól csipkézett. Sárga homoksáv futott a kikötő felé. A férfi cigarettázott, kockás, piaci szatyorban sört és szendvicseket hozott. A lány ült a víz legszélén, hullámok nyaldosták az alfelét, hatalmas combjai közét. A feje folyamatosan mozgott, mint aki a homlokával akarja ütögetni a vizet. A férfi fújta a füstöt, a szatyorban sörért kotorászott. Fölbontott egy zöldhasú üveget, abból ivott. Félmeztelen volt, a fekete nadrágját nem húzta le. Itt voltak tegnap és tegnapelőtt is.

A fiúk néha hárman futottak le a házakból, máskor négyen is, ritkábban öten. Vékonyak voltak, inasak és barnák. A villák árnyékos hűséből szaladtak a vízhez, és semmit nem hoztak magukkal. Néha egy fél cipő a kézben, zacskós hűsítő, de más nem volt náluk, labda sem, bot sem, a víz és a part úgyis adott mindent. Meztőláb jöttek, a tomporukra simuló fekete fürdőnadrágban. Feszült hátukon a barna bőr. Borsószemet sem lehetett volna az inas húsuk és a bőrük közé dugni. Hangosak voltak, vadak. Birkóztak, versenyeztek egymással. A sziklák pereméről ugrottak a vízbe, ez csukafejes volt, ez bicska, ez csak bomba, röhögtek. Pezsgett a víz körülöttük, rúgták a homokot, éles kagylóhéjjal dobálták egymást. Nevettek, ha valamelyikük háta vagy combja vérezni kezdett. Lenyalták magukról a pirostat, a vízbe engedték.

A férfi ivott és cigarettázott. A lány ült a sekélyes halványkékjében és bólogtatt. Néha mormogott is valamit. A férfi intett neki.

Jól van, majd máskor.

Vagy csak annyit mondott, ezt nem lehet. Majd holnap.

Volt a fiúk között egy szőke, lányos arcú, olyan szempillákkal, hogy azok talán a legdúsabb leander levelet is megtartották volna. Szőke haja a vállát verdeste. Egyszer odament a férfihez. De azért a lány felé pislogott.

Mi baja?

Beteg, mondta a férfi.

Mi lett vele?

Így született.

A fiú vállat vont, visszaszaladt a többiekhez, nagyot kiáltott, valamiben fölbucskázott. Csupa homok lett az arca. Nevettek. Aztán a víz alatt úsztak. Az egyik fiú jó

húsz méter után bukkant föl, bugyborékok mutatták az útját, prüszkölt, forgott, eljátszotta, hogy fulladozik. Miközben megpihentek és heverésztek az égető sziklákön, a fiú visszafutott hozzájuk.

Ad egy szál cigit?

A férfi adott.

A fiú állva cigarettázott, tovább figyelte a lányt. Az egyik lábát keresztbe tette a másikon, mint a vízi madarak. Biztosan állt, vele volt a víz, a szél, a homok. Fénylett a szőke haja, hunyorgott.

Mi a neve?

Marica.

Szép név. És mindig csak ül?

Többnyire ül.

Érti, amit mondok neki?

Nem mindent, mondta a férfi. Valamennyit ért.

Mondták a többiek, hogy látták már magukat, a fiú a villasor felé bökött a homlokával. Voltak a misén. Meg a kórházban. Kijárnak a piacra.

Szoktunk járni, vont vállat a férfi.

A fiú közelebb lépett a lány felé, kicsit meghajolt, nézte a testét.

Nem tud úszni, mondta.

A férfi ingatta a fejét, tud úszni.

A fiú elpöckölte a csikket, mosolygott. Kicsit beúszunk, elengedi velünk?

Nem volt gúnyos a kérdés. Inkább érdeklődő. Olyan magától értetődő. A férfi a lányra pillantott, úszol velük, Marica?

A lány bólogatott.

Jól van, elengedem veletek. De a part közelében legyetek. Hallod?

A fiú elfutott, kiabált a társainak, azok jöttek is. Körbevették a lányt, mutogattak és puszogtak, a tenyerükbe vihogtak. A lánynak hatalmas feje volt, és hordóteste. Vékony, ritkás haja alól kivilágott a rózsaszín fejbőre. A mellei lógtak, mint két párna. A bőre fehér volt. Bólogatott. Belegázolt a vízbe, aztán óvatosan ráfeküdt. Tényleg tudott úszni. A fiúk bent is körbevették, pancsoltak, lubickoltak körülötte, átúsztak a teste alatt, és amikor fölbuktak előtte, az arcába nevettek. Lespriccelték. Kiabáltak és visongtak. Elúsztak a lánnyal a nagy szikláig, körbe fröcskölték, aztán visszafordultak. A szikla csúcsán testes sirály ült. Nézte őket, mintha ilyet nem látott volna még. Nem szállt el.

Ez jó volt, lihegett a fiú, amikor visszaértek.

Az, mondta a férfi.

A lány már ült a part szélén, szederjes volt a szája, bólogatott.

Holnap is kijönnek?

Hát persze, mondta a férfi, és felbontott egy sört, aztán fölkapta a fejét, a fiú szemébe nézett.

Megérinthetem a hajad?

A gyerek meglepődött, elhúzta a száját.

A hajamat, miért?

Nem tudom, mondta a férfi. Nem tudtam, hogy ilyen is lehet egy haj.

A fiú fölnevetett, és a férfi felé hajolt. Megfeszült vállán a barna bőr. A haja vi-
zes volt, vastag szálú, csomókban ragadt össze. A férfi éppen csak megérintett egy
tincset. Aztán a fiú visszafutott.

A férfi csak ült a parton, ivott, cigarettázott. Néha kavicsot dobott a vízbe.
Tornáztatta a lábujjait, odalépett a lányához, nézett rá fentről. Nézte a haját. A lány
bólogatott.

Másnap is kijöttek, és a fiúk megint elvitték úszni a lányt. Csak játszottak vele.
Már nem fröcskölték, inkább azt próbálgatták, mire kapható. Tud-e háton úszni.
Tudott. Tud-e víz alatt úszni. Azt is tudott. Furcsa volt, mert ha vele merültek, lát-
ták, hogy a lány a víz alatt is bólogat. Meg amikor háton úszik, akkor is bólogat.

Túl messzire merészkedtetek, mondta a férfi, amikor visszajöttek. Inas, barna
testek között egy fehér, lomha hordó. Kék szájjal lihegetek, és a szemük is tele volt
a víz kékjével.

Tud úszni, nevettek a fiúk.

Jobban úszik, mint mi, nevettek még jobban.

Túl messzire mentetek, ismételte a férfi.

A fiúk nevettek, elfutottak.

A férfi és a lány másnap is ott voltak a parton. Alig fújt valami szél. Egy rossz fa
mégis bólogatott nekik a kőlépcső mellől. Az utcai kuka tele volt szeméttel. A férfi
rágyújtott, ivott. Aztán ahogy elharangoztak, már fel is tűntek a fiúk, mind az öten,
csattogott talpuk alatt a kőlépcső. Előbb fogócskáztak a parton a sziklák között.
Mezítláb ugráltak az éles, borotvás köveken. Kézen álltak a legélesebb helyeken.
Betemették egymást kővel, kavicssal, homokkal. Aztán a vízbe futottak. Lebuktak,
prüszkölve buktak föl, kiabáltak, füttyögtek. Tengeri sünöket gyűjtöttek, a partra
dobálták őket, azok meg bizonytalanul mozogtak, kékre festette ágaskodó tüskéi-
ket a napfény. Az egyik fiú hegyesre tört bottal halakat fogott. A kopoltyújuk alatt
szúrta át őket. Úgy szúrta, hogy alig lehetett látni a mozdulatot. Villámgyors volt, de
a tekintete álmodozó. A lány bólogatott. A fiúk tüzet raktak, megsütötték a zsákmányt.
Hoztak a lánynak is. Az meg bólogatva evett. Aztán megint úszni akartak. A kis sző-
kének zsíros volt a szája. A lány meg csak bólogatott, neki is zsíros volt a szája.

A férfi meghúzta a sörét, de ne menjetek messzire.

Nem megyünk messzire, nevettek a fiúk, kacsingattak.

Dehogy megyünk messzire!

És aztán beúsztak, mint ahogy máskor is. A lassú fehér bálna körül forgolódtak,
fel és alábuktak a boldog kis delfinek. Túlúsztak a nagy sziklán. A sirály nézte
őket. Nem repült el. A férfi fölállt, hunyorgott, fújta a füstöt. Újra rágyújtott, meg-
húzta a sörét. A fejét csóválta. Aztán már nem is ült le, csak nézett el a víz fölött.
De semmit sem látott, csak annak a végtelenségét. A lába mellett gyűltek az üres
üvegek. A templom elkongatott néhányat. Szirénáztak. Valahol a hegyoldalban rá-
kezdett egy betonkeverő. A Nap nyugat felé fordult, ereszkedett. Fázni kezdett.
Végre a férfi meglátott egy pontot a vízben, ami nőtt, közeledett. A férfi árnyékolt
a szemét, aztán sóhajtva leült. Mint aki megkönnyebbült.

A lány végül kiért a partra, nem is lihegett, de bólogatott. Elfeküdt a sekélyes-
ben, és mintha ábrándozott volna. A férfi leszedegetett a válláról néhány hínár szá-
lat, eldobta őket.

Mondtam, hogy túl messzire úsztok.

A lány bólogatott.

Máskor maradj a part közelében, jó?

A lány bólogatott.

Na, menjünk.

A férfi a lány teste alá nyúlt, fölállította. Megfogta a kezét, vezette a partra ereszkedő kőlépcsők felé. A lány remegett, húzni kellett. A férfi erősen szorította a kezét, karján kidagadtak az erek.

Ne félj, nem fogsz leesni, mondta.

Ne félj a lépcsőktől, kislányom.

Az meg bólogatott, és ment a férfivel oldalazva.

Mögöttük egyre sötétebben terült el az alkonyat nyugtatta hatalmas víz, hová holnap újra kijönnek. Meg talán holnap után is. És ahogy haladtak fölfelé a meleg lépcsőkön, a tenger a part homokjában elnyalogatott még néhány gazdátlan talpnyomot is.

